

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 926/2018
26.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милан Петровић, Тања Савић и Милан Максимовић адвокати из ..., против тужених „ББ“ АД из ...и „ВВ“ АД из ..., чији је пуномоћник Снежана Раденковић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог „ВВ“ АД изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2793/17 од 06.12.2017. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог „ВВ“ АД из ... изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2793/17 од 06.12.2017. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2793/17 од 06.12.2017. године и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 443/2017 од 12.10.2017. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени „ВВ“ АД **ОБАВЕЖЕ** да за период од 01.11.2010. године до 30.11.2013. године, солидарно да туженим „ББ“ АД, у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање по стопи и основицама које важе на дан уплате на нето износ разлике зараде од 298.225,84 динара, као и да се **ОБАВЕЖЕ** тужени „ВВ“ АД да, солидарно са туженим „ББ“ АД, тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 19.500,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ се тужилац да на име трошкова поступка по ревизији исплати туженом „ВВ“ АД износ од 98.825,00 динара у року од осам дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 443/2017 од 12.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да у корист тужиоца Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања солидарно уплате припадајуће доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на нето износ разлике зараде од 298.225,84 динара за период од 01.11.2010.

године до 30.11.2013. године, и то по стопи и основицама које важе на дан уплате у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужиоцу парничне трошкове у износу од 19.500,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2793/17 од 06.12.2017. године одбијена је жалба туженог „ВВ“ АД и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 443/2017 од 12.10.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени „ВВ“ АД је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, дозволи одлучивање о ревизији у циљу уједначавања судске праксе.

С`обзиром да из пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1165/17 од 12.09.2017. године и Гж1 3574/17 од 06.10.2017. године, приложених уз ревизију, произилази да је тај суд на другачији начин одлучивао у истим чињенично-правним споровима против истог туженог, Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) и зато, ради уједначавања судске праксе, дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог и одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени „ББ“ АД је правноснажном и извршном пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2165/13 од 06.04.2015. године обавезан да тужиоцу исплати увећану зараду за рад у сменама у периоду од 01.11.2010. године до 30.11.2013. године, у укупном износу од 298.225,84 динара са припадајућом затезном каматом. Тужилац је ово новчано потраживање наплатио принудним путем. Дана 10.08.2015. године извршена је статусна промена туженог „ББ“ АД, издвајањем уз оснивање нових привредних друштава, између осталог и туженог „ВВ“ АД. Након ове статусне промене тужени „ББ“ АД наставио је са радом као активно привредно друштво и није брисан из регистра привредних друштава. Тужилац је 01.09.2015. године закључио анекс уговора о раду са туженим „ВВ“ АД и премештен је на радно место машиновође.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су обавезали тужене да солидарно уплате доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање тужиоца на износ увећане зараде који му је досуђен правноснажном и извршном пресудом. Овакву одлуку судови су донели применом члана 105. став 2. Закона о раду и члана 51. став 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање у вези са чланом 147. Закона о раду, чланом 452. став 1. Закона о облигационим односима и чланом 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним

друштвима, са образложењем да тужени „ВВ“ АД није доказао да није дужник спорне обавезе.

По налажењу Врховног касационог суда, нижестепени судови су у овом спору погрешно применили материјално право, на шта се основано указује изјављеном ревизијом.

Сагласно члану 105. став 2. Закона о раду, доприноси за обавезно социјално осигурање су део зараде запосленог. Према одредби члана 51. став 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, послодавац је дужан да доприносе из става првог те одредбе обрачуна истовремено са исплатом зараде, разлике зараде или уговорене накнаде за привремене и повремене послове, по прописима који важе у моменту исплате тих примања.

Послодавац, који је дужник исплате разлике зараде запосленом за рад у радном односу код њега, дужник је и плаћања доприноса за обавезно социјално осигурање, као дела бруто зараде. У овом случају то је тужени „ББ“ АД код којег је настала обавеза исплате разлике зараде због рада тужиоца у сменама и којем је извршење те обавезе наложено правноснажном и извршном пресудом. Тужени „ВВ“ АД није обвезник исплате разлике зараде, нити је послодавац код којег је та обавеза настала и извршена на основу правноснажне пресуде, па зато нема основа да се овај тужени, као нови послодавац, односно послодавац следбеник обавезе на уплату доприноса (без посебно преузете обавезе у том смислу).

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке како у погледу солидарне обавезе ревидента у погледу главне ствари тако и у погледу споредног потраживања парничних трошкова.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП. Туженом - ревиденту су, сагласно означеним одредбама, досуђени трошкови поступка у износу од 90.825,00 динара - за састав ревизије у износу од 12.000,00 динара, судску таксу за ревизију у износу од 31.530,00 динара и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 47.295,00 динара, одређених применом важеће Адвокатске и Таксене тарифе (према вредности предмета спора за коју је, решењем првостепеног суда П1 443/2017 од 16.01.2018. године, утврђена висина таксе за тужбу и првостепену пресуду).

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић